

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Vita brevis S. Victonis Episcopi Viridunensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

ab his efflagitans, vt per annos singulos in mense Nouembri, qui apud Hebraeos est nonus, apud nos verò mensis vndecimus, vno die ipsius mensis, id est, quinto Idus Nouembris, non minori reuerentia, quàm natalis Domini vel paschalis, ista dies præcipua obseruatione colatur.

Hæc est vera & vehementer credula ratio de cruore lateris Domini nostri Saluatoris, qui profluxit de sancta imagine ipsius, quæ crucifixa est in Syria, in Beryto ciuitate. Hic est etiam sanguis ille Dominicus, qui apud plerosque repertus esse dicitur. Nec esse aliter æstimandum à verè catholicis, præter id quod scribitur à nobis, quasi ex carne & sanguine Christi aliquid possit in mundo inueniri, nisi illud, quod in ara altaris per manus sacerdotum quotidie spiritualiter efficitur. Hæc ergo sciens, amantissimi patres & fratres, acceleravi declarare vobis ad ædificationem animarum vestrarum, ad incrementum vestrae fidei, vt & in hoc scire valeatis, quanta sit virtus & pietas Domini Saluatoris nostri Iesu Christi. Idcirco in fide fortes estote, & congaudete super magna & obstupenda eius miracula, quæ in nostra generatione à Deo sunt patrata. Et date illi gloriam cum lætitia gaudentes, & cum nimia compunctione eius maiestati immensas gratias agite, eò quod fidei suæ & scientiæ dignos vos fecit esse. Ipsi Christo Iesu Saluatori, cum patre sanctoque spiritu gloria sit honorque, laus etiam perennis, qui sempiternum atque indiuisum absque initio & fine obtinet imperium.

In VII. Synodo, quæ est altera Nicena, sequuntur hæc:

Constantinus sanctissimus Episcopus Constantiæ, quæ est in Cypro, dixit: Ecce is, qui ab immortalitate appellationem sortitus est, totam hanc sacram congregationem ad compunctionem & lachrymas compulit. Non enim venerandas esse tantummodò imagines sanctorum docuit, sed & maximas quasdam medicandi rationes ab his proficisci. Tharadius sanctissimus patriarcha dixit: Sed quispiam dixerit, quam obrè miracula à nostris imaginibus non eduntur? Cui sanè ita cum Apostolo sit responsum: Miracula non credentibus dantur, sed illis, qui in incredulitate versantur. Hi igitur, qui imaginem ita tractabant, infideles erant: quæ de causa signum illis datum est à Deo per imaginem, vt ea ratione ad fidem nostram Christianam traherentur. Generatio enim improba & adultera signum quærit, & signum non dabitur illi.

Festū huius miraculi indicitur in perpetuam rei memoriam Cap. 7.

Spiritualiter, id est, inuisibiliter, & tamè realiter & substantialiter.

Athanasius dicit.

1. Cor. 14.

Matth. 12.

VITA BREVIS SANCTI VICTONIS VIRDVNENSIS EPISCOPI ET CONFESSORIS, VT HABETUR IN ANTIQUISSIMO MS. CODICE ECCLESIE TRAIECTENSIS.

TEMPORE Clodonei Regis Francorū idem Rex cum ciuitatem Virdunensem sibi rebellem obsidens subiugasset, defuncto sancto Firmino eiusdem vrbs Episcopo, beatum Victonē fama nimie sanctitatis fulgentem, totius cleri & populi acclamatione Episcopū fieri procurauit. Qui pontifex factus, & sanctissimè viuens, multis miraculis & præcipuè in leproforum curatione refulsit. Inter cetera verò cum quodam tempore serpens miræ magnitudinis in quodam specu quod erat in loco vbi nunc vsq; Crux magna lapidea consistit, iuxta viam publicam prope sancti monasterium latitaret, ex cuius statu tam homines quàm animalia ibidem transeuntes occidebantur, & incolæ illius terræ sanctum Victonem interpellassent, vt eos ab huiusmodi interitu liberaret, sanctus post triduanum ieiunium omnibus indictum, cum vniuerso populo ad foramen spelunæ perrexit. Cuius aditum cum fuisset ingressus nil cunctatus, stolam arripiens qua erat indutus, serpentem illum horrificum fortiter alligauit, eumque sub diuo foras extrahens, spectante populo, dicto citius extinxit: populum & iumenta liberans à morte pestis. Tandem post sanctæ prædicationis & pietatis exercitia, & maxima miracula, sanctus Victo, spiritibus Angelicis ei obuiam venientibus & coronam imponentibus, quinto, Idus Nouemb. migravit ad Dominum. Ad cuius tumbam meritis eius cæci illuminati, dæmoniacy curati, claudicri,

9. Nouemb. s. Victo fit Virdunensis Episcopus.

Serpentem ingētis magnitudinis diuina virtute occidit.

Feliciter obit.

X crecti,

URTIUS
1000
1000
RVIII
5

Miracula
ad fupulcrū
eius.

crecti, & leprosi sunt diuina virtute mundati. Tempore etiam quodam cum tanta
siccitas & ariditas illam patriam occupasset, vt nulla spes fruges habendi & colligi-
gendi superesset, & vniuersus populus lugens & ieiunans sapiens corpora sanctorum
cum pignoribus eorum circumportassent, siccitatis remedium à Domino postulando,
illa die qua corpus sancti Victoris cum deuotione portauerunt, meritis vt
creditur, ipsius sancti, eodem die dedit Dominus terræ pluuia opportunas, & terra
deinceps reddidit fructum suum. Econuerso autem, cum alia nimia tempestate
opprimeret terram illam, & populus patrocinium sancti, corpus circumferendo
petissent, mox largiente Domino facta est tranquillitas magna super terram.

Miraculū.

MARTYRIVM SANCTI ARESTÆ, AVTHORE
SIMEONE METAPHRASTE, VT HABETVR
in tomis Aloysij.

Novemb. 9.

Vide grati-
tā maligni
hominis ma-
litiā.

IMPERATORE Diocletiano, magna quædam per-
secutio aduersus Christianos commota est. Misit enim
ille magistratus suos in omne sibi subiectū Imperium,
qui Christianos homines de medio tollerent. Vnus
tem quidam, nomine Maximus, Imperatorem adiit,
quem his verbis affatus est: Diuine Imperator, dux me-
strorum deorum, & diuinorum, qua ad illos pertinet,
mysteriorum sapiens præceptor, peto à benignitate tua,
vt iubeas me partes Ciliciæ & Cappadociæ percurrere,
vt Christianos maleficos homines affligens, eosque com-
prehensos multis & varijs cruciatibus subijciens, igne
consumens, & in aquas præcipitans, funditus perdere valeam. Hæc cum Diocletianus
audiuisset: Habeas, inquit, potestatem in toto Imperio meo, ad impiam Chris-
tianorum superstitionem euertendam: deos autem ipsos omnium dominos, ac
totius orbis terrarum adiutores, vbique manifestos esse facias.

Arestes me-
dicus defer-
tur apud iu-
dicem.

Cum Maximus edictū ab Imperatore accepisset, multo cum apparatu ac pompa
egressus est, tanquam leo, inuenta esca: cumque animū inमितem & misericordiam
omnino expertem haberet, properauit ad urbem, quæ dicitur Tyana. Quò cum
venisset, audiuit ab eius urbis ciuibus, medicum quendam illic esse, Arestem nomi-
ne, qui quotidie toti ciuitati persuadere studebat, vt Iesum Christum omnes cole-
re vellent, & eius fidem sequi, quem & à parentibus didicisse aiebant, non esse deos
alios, nisi vnum solum verum Deum ac cælestem, eiusque filium Iesum Christum.
His auditis, iussit Maximus Arestem ante tribunal sisti, cui sic ait: Quæ nam est re-
meritas ista tua? Non enim parū cõtra te commoti sumus. Dic igitur liberè no-
men tuum, & genus. Tunc sanctus Arestes: Mea, inquit, libertas & fiducia est Iesum
Christus, per quem loquendi libertatem consecutus sum: itaque nunc loquar
Christianus ego & sum, & vocor.

Ierem. 10.

Tunc Maximus dixit: Quoniam te Christianum appellari dixisti, & Christum
Deum esse confessus es, dijs sacra p̄iusquam tormenta patiaris. Ad hæc respon-
dit vir ille sanctus: Dij, qui cælum & terram non fecerunt, disperiant. Ego enim
cum adhuc puer essem, didici sacrificium incruentum Deo viuenti offerre, quem
& puro corde adoro: tuos verò adulterinos istos deos, & inanes ac vanas dæmo-
nes, quos tu dicis, non adoro. Tum Maximus: Video te, inquit, ætate florentem,
prudencia & eruditione multum valere, & medicinæ artis honestam ac decoram
facultatem possidere. quamobrè habeo rationem tuam, perindè ac si esses filius
meus. Agè igitur dicas nobis, quod est nomen tuum, & qualisnam sit cultus patrum
tuorum. Tum ille: Si cupis scire nomē meum, velim scias, apud Deum ipsum
valde honoratum illud esse. Nanque parentes mei, à quibus, quò ad carnem peti-
tinet, genitus fui, Arestem me nominarunt, vt scilicet placerem Deo, & hominibus
per Domini mei Iesu Christi confessionem, & morborum, quibus humana corpo-
ra vexantur, curationem.

Magna mar-
tyris liber-
tas.

Ad hæc Maximus: Stultissime, inquit, & miserrime homo, cur loqueris sic petu-
lantly? Cur te ipsum decipis, cum vnum Deum confitearis, & Christum, quem Iu-
dæi, vt nefarium & maleficum hominem, crucifixerunt? Respondit Arestes: Si
magnam